

gorski potoki ter prinašali vest o zmagojuči sili solnčnih žarkov v ledenih planinskih višavah. Iz daljave se je začulo zamolklo rjojenje snežnega plaza... Kakor jasen velik zvon je zapél mimo Ivana velik šmelj — ter hitro zamiraje utihnil. Sto in sto nejasnih, veselih glasov je napolnjevalo zrak in budilo v Ivanovem srcu zanos in divjo radost...

(Dalje prihodnjič).

Metuljčku...

Brezskrbno poleta
Od cveta do cveta,
Metuljček veseli —
In išče svoj del!

In cvetka usáhne,
Ko v srce ji dáhne — —
In nagne glavó, —
Kaj mar mu za to? —

Bogomila.

Mstinski močeradi.

Povest iz življenja.

Ruski spisal A. Cjehanovič. — Prevel Zaplaninec.

I.

Stric Prokl in njegovi klijenti.

Aha!« je rekel Prokl držeč se za strešico svoje kape, zato ker mu jo je hotel odnesti razsajajoči veter, »aha!... danes jih je mnogo... Menda se zato tako trudijo, da bi v ponedeljek popivali...«

Noč je bila mesečna, skozi pretrgane oblake je pogledoval polni jesenski mesec ter se zrcalil v majajočih se valovih lesketajoče Mste.

Samo izkušeno Prokljevo oko je moglo videti raz približno dvajset sežnjev visok breg to, kar ga je videzno tako razradostilo. Na prosti pogled so to bile samo črne pike na vodi. Z njimi je bila posejana reka tostran in onstran.